Diamantstein Lajosnak adjuk ma most a végtisztelettel, akinek neve a múltban szívesen és elválaszthatatlanul volt egybefonva városunk és hitközségünk minden intézményével és mozgalmával, annak kapcsolja szívébe gyűltek most mindazok, akiket barátai kapcsolnak, vagy az élet munkájának szeretettel fűztek hozzá, hogy ~~megállapodjanak~~ nehány pillanatra s szépen komorsággal ívezzék át az élet múlandóságát. Kegyelettel kíséritik utolsó útjára azt, ki élesen látó okossággal a régi Ujpest vezetői körét fogalt hebet s a közösen folytatott tanácskozás kézzelemmel szakban irányítója és vezetője, a gardasági és egyleti életnek ~~az ügyeinek gondviselője volt~~ de a szeretet fájdalma is megszólalt azok a szívekben, akik a kapcsolódó körül, midőn szegény szemeik siratja immár az apát és, midőn kitszerére borul alig két évi házasság után az özvegyi fátyol, midőn a testvérek s rokonok látják porba hullani családi büszkeségüket elemészt. A szentély virágdíszéről hiedel nélkül e kétkedő az évszázi szívünk, ~~TIKK~~ szó szerint csak szomorú olaj lángja szentelteti virágpompát a szentélyben, jelképezni annak, hogy csak az örökös fájdalom szítja szívet fakozott szeretet virágokkal a szentélyben, ahol a szomorú csalódott boldogság szívében szívünk vigasztalt keresünk. S mi szívszorító szívvel látjuk fájdalmunkat, szánakozóan szívünk az elkínzottnak, kinek szemefénye volt s kinek szívszorításával nem fogjuk többé évekre az szívünk, mely a szülői otthon élvezet, szeretet nélkül szívünk fájdalommal gondolunk vissza a boldogságot, melyet a szülői otthon élvezett